

Изследването на Негово Превъзходителство посланик Христо Тепавичаров третира един от болезнените въпроси на днешното българско време - проблема с т. нар. вакъфски имоти. Най-общо вакъфски имот означава султански, т.е. държавен имот, недвижима собственост, подарена на мюсюлмански храм от султана. Той не може да се отдава под наем, но включва земи, гори и сгради, от които се издържа. След Освобождението на България редица селища биват напуснати от турското население, а недвижимите имоти, например неизползваните джамии към онзи момент, остават владение на българската държава. С обявяването на Независимостта на България през 1908 г. Османската империя признава всички безстопанствени имоти на мюфтийството за собственост на българската държава.

Въпросът обаче придобива дълбоко и съдбоносно политическо значение. Апетитите на мюсюлманското вероизповедание в България, които стават явни с приемането на реституционните закони от българското Народно събрание след 1989 г., са все по-големи и трудно овладяеми. А проблемът с вакъфските имоти става жизнено важен за българската държава.

Изследването на Христо Тепавичаров предлага многопластови наблюдения и дългосрочни анализи по въпросния проблем, със сигурност може да се ползва като ръководство за действие на българската администрация и на българските съдилища при решаването на казуса с връщането на имотите.

Всъщност истината е далеч по-мощна и може да се определи като заговор срещу българската държава, която излиза, че преди 140 години цялата е била турски вакъф.

Изследването на Н. Пр. Христо Тепавичаров може да бъде особено полезно и на Министерството на външните работи, което очевидно е в безизходица и не знае как да постъпва. С този текст се дава отговор и на заканите на Лютви Местан да съди България заради наложените му глоби, а също така се прави анализ на ситуацията с искането да се ползва *“турския майчин език”*.

Всъщност, когато става дума за автор от мащаба на Христо Тепавичаров, едва ли може да се изложат накратко идеите, целите и форматът на проучването. Така че в *“Нова Зора”* храни големи надежди това изумително прецизно и мащабно изследване да

послужи на българския управляващ елит като аргумент и пространна справка по въпроси от жизнено важно значение за нашата държава.

Зора

• На вниманието на все още будните българи и в памет на загиналите по време на Априлското въстание

„...и страшен беше хайдутин

за чорбаджии и турци...„

Христо Ботев, „Хайдути“

За поданството и гражданството

Що е то „български турчин“ и има ли почва у нас?

В епохата на националните държави, каквито са всички членки на Европейския съюз, гражданството или поданството на населението, обитаващо дадена държава, се определя било от месторождението и произхода на дадено лице, било от придобиването на статут на гражданин или поданик с акт на държавната власт (натурализация, брак) по установен от законите на държавата ред.

В България живеят български граждани и чужденци. Етническият произход няма нищо

общо с гражданството и ако някой се чувства различен от принадлежащите към българската нация граждани на България, той няма нито правно, нито историческо, нито социално, нито биологично основание да използва прилагателното български, за да определя етническата си принадлежност.

Както няма дървено желязо, така не може да има и български турчин, гръцки турчин, или български французин, или български грък, или български руснак и т.н. Има българи, турци, гърци, румънци, сърби и т. н., и те биха могли да бъдат граждани на всяка държава.

Би било полезно да припомним на някои, че формирането на турската нация не е естествен процес, че тя е създадена от „бащата на турците” Ататюрк през първите десетилетия на 20 в., след краха на Османската империя и изоставането на идеята за измислената от младотурците „

османска нация

”, в опита да се легитимира светска национална турска държава и да се разпалва национализъм в обитаващото я население.

Йозай Мехмет в книгата си „Ислямската идентичност и развитие” споделя: „Обикновенит е турци не са имали чувство за принадлежност към управляваща етническа група. В частност, те са имали объркано чувство за собствената си идентичност, питайки се какво са всъщност: турци, мюсюлмани или отоманци?”

Английски наблюдател, споделяйки впечатленията си от отоманските ценности и институции, пише: „

Най-сигурният начин да обидиш един отомански джентълмен, е да го наречеш турчин”.

В света има една държава, която не е изградена на принципа на националността, това са Съединените американски щати, затова няма американски етнос – всеки, заселил са в Америка, може да се нарече американец, и ако пожелае, да укаже етническата си принадлежност, може да се идентифицира като българин американец или турчин американец, но не и като американски българин или американски турчин и т.н. **Засега на историята са известни само американски индианци... като изчезващ вид.**

Има и още една етническа група, която си е извоювала историческото право нейните членове да се самоопределят, като прибавят към собствената си национална

принадлежност името на държавата, в която са се родили – евреите. Причините са исторически и са свързани с усилията на евреите да се съхранят през хилядолетията без собствена държава и територия, използвайки като идентификационен признак за еврейската си националност изповядването на юдейската религия. Затова има български евреи, турски евреи, руски евреи, полски евреи, немски евреи, американски евреи, а от 67 години и евреи евреи, израелски граждани.

Турската нация няма нито тази историческа необходимост, нито е единствената национална общност, изповядваща исляма, за да имат претенции поданиците на турските султани или на съвременната светска турска държава да се идентифицират с имената на етносите, чиито земи османлиите-победители са владели през вековете – българи, гърци, сърби, албанци, унгарци, словени, хървати, араби, кюрди и какви ли още не.

Затова няма и не може да има български турци, както не може да има сръбски турци, гръцки турци, унгарски турци, хърватски турци, албански турци, кюрдски турци, цигански турци и т.н. Във властта на Ататюрк бе от врящия котел от народности, населяващи територията на съвременната турска държава, да ги ошастливи с турска националност, но не и да създаде турски етнос и да му измисли майка.

От столетия в някои населени места в Родопите или в Делиормана живеят

потомците на насилствено покръстени българи

определящи себе си днес като мюсюлмани или българомохамедани. **Тези хора никога не са принадлежали към турския етнос, защото такъв няма**, те никога не са били етнически турци, за да ги нарича някой днес български турци или турски българи! Тези две понятия са взаимно изключващи се, като идентификатор на една националност.

През 1844 г. големият английски писател Чарлс Дикенс, в поемата си „Светът в Сезон“, обвинява турците, че безжалостно заличават живия образ на Господ и че живеят в брутално невежество, мъка и мърсотия.

През 1869 г. американският писател Марк Твен пише за турците: „народ по природа и навици мръсен, жесток, брутален”.

Това е казано по-малко от десет години преди Освобождението на България от турско робство!

И до днес понятието турчин в цяла Европа и Съединените щати, в определен контекст, се счита за обидно, презрително, за синоним на „варварин”, „езичник”, „дивак”, дори се използва вместо псувня. По българските земи мюсюлманите не-българи, родеещи се с османлиите, са наричани агаряни или измаилтяни. Ако българин, по време на робството, а и до днес, нарече някого турчин, то не е, за да изрази възхищение или добрите си чувства, а за да покаже отчужденост и презрение. „

Чорбаджии и турци

”, между които Ботев поставя знак на равенство, не са нито етнос, нито националност, а

”
тирани

”...

Българинът, изповядващ исляма, няма нищо общо с този образ на турчина

При тази нелицеприятна историческа картина, ако една политическа формация, създадена и поддържана, за да обслужва интересите и домогванията на съседна нам държава, наричаща се Движение за права и свободи, твърди, че в България има „*български турци*

”, би трябвало ясно и на разбираем за българите майчин език да обясни от кой момент, както преди, така и след освобождението от турско робство през 1878 г. в България се раждат „

български турци

”

и в какво се изразява турската им принадлежност.

В кой момент от своето битие и на какво правно или биологическо основание някой се определя като „*български турчин*”? Къде са родени и какви са били прародителите им и цялата им рода от създаването на българската държава, от заробването ѝ през 1396 г. до освобождението през 1878 г., та до днес, и как са се наричали?

По силата на какъв закон или самосъзнание човек би могъл да си легне българин и да се събуди турчин или да си легне турчин и да се събуди „български турчин”?

Какви са роднините на т.нар.

български турци

”, изселили се и живеещи понастоящем на територията на Република Турция – турци ли

са, българи ли са, „

български турци

” или „

турски българи

” и по какъв признак – етнически, месторождение, поданство или придобито гражданство, религия или бог знае какво?

В продължение на повече от век след Освобождението през 1878 г., България бавно и мъчително продължава да се отърсва от турското робство, да ликвидира стъпка по стъпка остатъците от властта на падишаха и неговите глашатаи по българските земи по пътя към своята еманципация като свободна и независима унитарна държава на освободените българи. Турски поданици, непожелали да напуснат земите на освободилата се българска държава и останали да обитават родните си къщи, благодарение

великодушието на българския народ и държавното управление

са останали не като поданици на падишаха на Османската империя, а като **свободни граждани на България**

, т.е. като българи. Който се е чувствал и е искал да се нарича турчин, да живее като турчин, да общува на турски език в обществото и държавната администрация, е напуснал българските земи с окупатора, а и след това.

Ако някои се пишманят, че са закъснели със 140 години, никога не е късно и никой в България няма да им попречи да упражнят човешкото си право на избор. **В България турци могат да бъдат единствено турските поданици или граждани, както в Турция българи могат да бъдат единствено българските поданици или граждани. Така е записано в членове 1 и 2 на Конвенцията за установяване между България и Турция през 1925 година.**

В България живеят български и чужди граждани или чужденци, идентифициращи се не по религиозната си принадлежност, която на територията на страната никога не е била признак нито за етнически произход, нито за национална принадлежност, нито за определяне на езика, на който хората, изповядващи дадена религия, общуват.

Конвенцията за установяване изключва двойното гражданство

Крайно време е България изрично да отмени двойното гражданство за турски граждани със закон, без никакви изключения.

Крайно време е също термините: „български граждани от турски произход”, „етнически турци”, „тюркоезично население”, „втори турски народ”, „външни турци”; „турско малцинство”; „майката-родина”; „нашите сънародници”, „ислямската дъга”; „родопските анклави”; „родопски турци”; „помашка нация”; „турско-ислямски синтез”

и др. п.,

сътворени от турски държавници и превърнати от турското разузнаване в инструмент за провеждане на експанзионистична политика по отношение на България, да се върнат там

откъдето са тръгнали, и никога повече да не пресичат българо-турската граница, а още по-малко да звучат от трибуната на Народното събрание.

Етническият мир в България, нито сега, нито някога в миналото, е бил застрашаван

Застрашена е националната сигурност на България от чужди агенти, граждани на съседни държави и от алчни, корумпирани, мерзки и невежи етнически българи, поставили се в услуга на други държави.

За езика

В България има само един майчин език, на който говорят българските майки юнашки и българските граждани – български език.

Съгласно чл. 3 на Българската конституция „официалният език в републиката е българският”. На него общуват българските граждани, на него и само на него българският гражданин може и трябва да участва в обществения и държавен живот на страната. На него майките закърмят децата си и затова този език е майчин за българина, както турският е майчин за турчина, гръцкият е майчин за гърка, френският е майчин за французина!

В семейството, в частния си живот, всеки е свободен да говори и общува, на какъвто иска език – френски, английски, турски, гръцки, руски или патагонски, за по-изискано, независимо чий гражданин е. **Дали този език някой възприема като майчин, или като**

официален език на някоя държава, това е изцяло частно-личностен въпрос, от който говорещите небългарски език в България не биха могли да черпят никакви права или привилегии , на които да се позовават и да противопоставят на законно установения ред за използване на българския език в професионалните и публични изяви на българска територия.
Затова никой в България няма право да си служи с друг, освен с официалния български език в общественото общуване или при участие в политическия живот в страната.

Член 10 от Закона за българския език е пределно ясен и недвусмислен, когато постановява, че при осъществяване на дейността си на територията на България и при публични прояви всички власти, политически партии, медийни доставчици и средства за масово осведомяване, физически и юридически лица са длъжни да ползват българския книжовен език. **Който не знае български език, няма право да участва в обществени прояви, а който нарушава императивните норми на българския закон трябва да бъде преследван и наказван от правоприлагащите органи.**

Именно това са сторили българските компетентни органи, в случая ЦИК, когато е глобила г-н Лютфи Местан за използване на турски език при публична, партийна проява в качеството му на председател на политическата партия Движение за права и свобода. Господин Местан, подобно на съпартийката си Сабрие Сапунджиева, изразява на висок глас недоволството си от българската администрация, за това, че изисква спазване на установения ред и прилага действащото законодателство и по-конкретно разпоредбата на член 181 ал. 2 на Изборния кодекс, според която предизборната кампания се води на български език. Съгласно Изборния кодекс, във всички видове избори в България, избиратели и избираеми могат да бъдат единствено български граждани. Именно за това предизборните събрания са публични (член 181 ал. 3 на Изборния кодекс) и се провеждат на български, за да са достъпни за всички. Щял да се жалва в Европейския съд по правата на човека в Страсбург! „Ще спечеля това дело“ изразил увереност кандидат-жалбоподателят. Може би очаква българската държава да бъде защитавана в Страсбург от неговата съпартийка? Нищо чудно! От какво се жалват г-н Местан? От това, че администрацията спазва и прилага закона ли? Или за това, че турският език не е обявен за майчин, а може би и за официален, в България? Турция е на една бразда разстояние. Там турският е и майчин и официален език и задължителен от 1934 година. Всеки може да се възползва от демократичното си право да пресече границата и от евроатлантическата ценност да се наприказва на турски, дори и да няма кой да го слуша. Но е недопустимо, активисти и председател на политическа партия, регистрирана под чужд натиск като българска, да участват в обществения живот и да издевателстват над българските граждани, като ги принуждават, на обществени места, да търпят натрапването на турски език. А може би целта е да бъдат принудени българските граждани да ходят по митинги и събрания в България с преводач от турски? Това ли е целта, господа?

Вярваме, че г-н Местан си дава сметка, че едва ли някой в България по-добре от българските интелектуалци, би могъл да оцени и да се възхити от ерудицията, находчивостта и уменията му да борави и да доказва изключителното богатство на българския език. Ще бъде жалко, ако българското Народно събрание загуби един от най-ярките майстори на българското слово, дори и да е в състояние да впечатли някого в Турския Меджлис.

Искрено ще съжаляваме, ако г-н Местан продължи да предизвиква съдбата и да възкресява в съзнанието на българина спомена за времена, към които не би искал да се връща и никому не пожелава да преживява събитията, оставили тези спомени.

В този ред на мисли бихме искали да потвърдим убедеността си, че времето на Османската империя и нейните порядки в България е приключило в края на 19 век и че никога вече няма да се върне, дори и Цариград някога да възстанови статута си на столица на Югоизточна Европа и на Балканите!

Време е това да се разбере и от кандидат-реставраторите на османските порядки в началото на 21 век.

СЛЕДВА